

kender, at Statsdrift slet ikke kan undværes. Trods al Kritik af Statsbanevæsenet er der jo ingen, der for Alvor vil vende tilbage til Privatbanesystemet over hele Linien; det samme gælder mange andre Omraader. Og her er et Omraade, hvor det forekommer mig at gælde i første Linie: Forsikringsvæsenet. Det er baade egnet og modent til en Centralisering og Socialisering, og derved tror jeg, der kunde vindes Millioner og atter Millioner, som saa kunde anvendes til den Folkepensionering, der er vort Maal, samtidig med at man skabte dem, der forsikres paa de mange, mange Omraader af Livet, hvor nu Forsikring efterhaanden trænger sig frem, en ganske anden Sikkerhed og langt bedre Vilkaar, end de nu har, fordi Administrationen kunde gøres saa uendeligt billigere, naar den saaledes var centraliseret og socialiseret.

Det er nogle Fremtidslinier, jeg her har villet pege paa for at vise, at vi fra vor Side vil stille os særdeles forhandlingsvenlige til Tanken om en saadan Folkeforsikring, naar den tages op paa denne Maade i Ordets omfattende, udvidede og virkelige Betydning. Det vil vi gerne være med til, og vi har derfor ikke noget imod den Bemærkning, der staar i Udvalgets Betænkning, og Ministerens Svar derpaa, at han vilde overveje Spørgsmaalet. Jeg haaber naturligvis, at disse Fremtidsmaal ligger saa nær som muligt, og jeg tænker mig, at faar vi, forhaabentlig i en saa nær Fremtid som muligt, en socialdemokratisk Regering, vil dette være et af de store Spørgsmaal, som denne tager op til Løsning. Men disse Fremtidsmaal, de ligge nu noget nærmere eller fjernere, maa ikke spænde Ben for det, der nu kan opnaas, det væsentlige Fremskridt, som Overgangen fra skønsmæssige kommunale Takster til de ved Lov fastsatte Takster betyder. — Jeg anbefaler altsaa ligesom ved første Behandling Lovforslaget til hurtig Fremme med de fra vor Side foreslaaede Ændringer.

Vesterager: Ved første Behandling fremsatte jeg som Ordfører for mit Parti nogle kritiske Bemærkninger og i Forbindelse dermed nogle Ønsker om Ændringer i det forelagte Lovforslag. Vi mener, at der i Flertallets Ændringsforslag er taget Hen-

syn til disse Ønsker, og vi har derfor givet dem vor Tilslutning.

Det, som for mig er det svage Punkt i Lovforslaget og i den Situation, vi staar overfor, er den finansielle Side af Sagen. Det er saare vanskeligt her at komme til virkelig fast Bund. Vi har faaet saa gode Oplysninger i Udvalget, som de vel kan gives, men det er fra alle Sider anerkendt, at de er i høj Grad skønsmæssige. Det er umuligt at blive klar over, hvor mange der vil melde sig for at faa Aldersrente, og man kan derfor ikke med Nøjagtighed afgøre, hvor dyr denne Lov vil blive. Imidlertid mener den siddende Regering at turde tage Ansvaret for de Byrder, der bliver lagt paa Staten ved dette Lovforslags Vedtagelse, og vi mener, at der vil være saa store Fordele forbundet med Gennemførelsen af det nye Princip, at det vil være forsvarligt at stemme for Lovforslaget med de af Flertallet foreslaaede Ændringer. Det vil selvfølgelig blive uhyre vanskeligt for Kommunerne at bære de forøgede Udgifter. Her har nu den højterede Indenrigsminister ganske kort antydnet, at der fra Regeringens Side kunde stilles 5 Mill. Kr. til Raadighed for Kommunerne, og jeg vil i Anledning af Bemærkningen derom i Betænkningen gerne paa mit Partis Vegne fremhæve, at vi selvfølgelig staar fuldstændig frit overfor Spørgsmaalet om, hvorledes disse Penge skal fordeles. Det blev af den ærede Ordfører for Socialdemokratiet fremhævet, at det maaske kunde blive ordnet saaledes, at de særlig vilde tilfalde Landkommunerne. Det har imidlertid aldrig været mit Partis Tanke, at det skulde være en Gave til Landkommunerne. Det maa dog ordnes saaledes, at der tages Hensyn til alle Kommunerne i Landet, til de Udgifter, der virkelig kommer til at hvile paa dem som Følge af Lovens Gennemførelse. Men hvordan Beløbet nærmere skal fordeles, er det umuligt at sige paa det nuværende Tidspunkt, saa længe vi ikke har set noget som helst med Hensyn til Indenrigsministerens Tanker i den Henseende, og jeg mener, vi fra alle Sider maa staa frit paa dette Punkt.

Det, som for os var det store Fremskridt ved Lovforslaget, var, at vi kom bort fra det frie Skøn, og jeg mener, at vi fra Flertallets Side er kommet saa langt bort